

عنوان مقاله:

بیان غیر صریح در شاهنامه فردوسی مبتنی بر نظریه ی معنا شناسی کاترین کربرات

محل انتشار:

مجله تفسیر و تحلیل متون زبان و ادبیات فارسی (دهخدا)، دوره 6، شماره 21 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

اکرم رحمانی - استادیار و عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت، گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد رشت، دانشگاه آزاد اسلامی، رشت، ایران

خلاصه مقاله:

کاترین کربرات، زبان شناس مشهور فرانسوی، در یکی از آثار ارزشمند خود با عنوان «بیان غیر صریح»، بحثی را در مورد ارتباطات کلامی مطرح می کند که سرآغاز مطالعات بعدی در زمینه معنا شناسی، زبان شناسی و به ویژه علم ارتباطات قرار می گیرد. از نظر وی، امکان ایجاد بیان صریح بسیار کمتر است و اغلب ارتباطات کلامی روزمره ما صریح نیست و اصولا ما بیشتر با بیان خود، نیت باطنی و اراده پنهانی خود را به طور غیر صریح در گزاره می گنجانیم. بنابراین، همواره در گزاره، حضور ناگفته ها بر گفته ها می چربد و حجم و وسعت آن ها نسبت به گفته ها یا بیان صریح در گزاره بسیار گسترده تر است. بیان چنین گزاره هایی مخاطب را وادار می کند تا در باره کم و کیف آن ها فکر کند و به رمز گشایی بپردازد. هدف از این پژوهش، بررسی بیان غیر صریح در شاهنامه فردوسی بر اساس نظریه معناشناسی کربرات و تجزیه و تحلیل این نوع بیان در این شاهکار بزرگ حماسی است. نتایج به دست آمده نشان دهنده آن است که: در شاهنامه فردوسی به وفور از بیان غیر صریح به شیوه ای زیبا و رسا و منطبق با اصول و قواعد معناشناسی زبان استفاده شده و فردوسی در به کارگیری زبان و عوامل فرا زبانی، بسیار موفق بوده است.

کلمات کلیدی:

بیان، غیر صریح، نظریه، معناشناسی، کربرات، شاهنامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1308887>

